

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

FØR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

SAND OPLYSNING ER KUNDSKAB OM TINGENE SOM DE ER

NUMMER 23

1. DECEMBER 1921

70. AARGANG

GUDS FØRSTE BEFALING TIL MENNESKENE.

Af Dr. C. L. Olsen.

Oversat fra »Improvement Era« af Niels F. Green.

(Fortsat fra Side 353.)

TREDJE AFSNIT

»Soger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skal og alle disse Ting tillægges Eder.« (Matt. 6: 33.).

I sin Visdom og Retfærdighed gav Gud og nedlagde i Naturen en fundamental Lov og Anordning vedrørende alle Tings Formerelse, hvilken Lov først og fremmest gjaldt Menneskenes. Hvis Formerelses-Loven ikke havde været i Overensstemmelse med »al Retfærdighed«, vilde den ikke have været givet som en fundamental Lov. Denne Lov, som er en af de mange Love, som vedrører Guds Skabelser og Guds Rige, er en Part af »hans Retfærdighed«, som vi af vor Frelser selv er opfordret til at søge. Vi dødelige Mennesker har derfor intet at frygte, naar vi paatager os ægteskabelige Forpligtelser, kun,

at vi viser Lydighed mod Guds Befalinger. Men trods vor Frelasers bestemte Lofte, at alle Jordelivets nødvendige Ting skal blive dem givne, som søger først »Guds Rige og hans Retfærdighed«, saa har vi dog ofte et tvivlende og frygtagtigt Sind, og mange vil sige som saa: »Hvorledes kan jeg gifte mig, med min lille Indkomst, trods jeg arbejder haardt hver Dag, og hvorledes kan jeg paatage mig det dermed forbundne Ansvar og maaske eventuelt komme til at forsorge en hel Børneflokk foruden mig selv og Hustru?« De rige »Thomaser«, der ikke ønsker at gifte sig, vil ogsaa finde en eller anden Undskyldning, hvorfor de ikke vil dette. Naturligvis, i begge Tilfælde har de paagældende deres Handlefrihed; men Folgerne vil ikke udeblive.

Hvis nogen af os, hvad enten vi er rige eller fattige, undlader at adlyde Guds Lov i Henseende til at bringe frem til fysisk Liv de Aander, som er bestemte til at komme her til Jorden, da modarbejder vi Udførelsen af Guds Hensigter, hvad enten vi er vor Brode bevidst eller ikke. Idet vi overvejer Spørgsmaalet, overbevises vi om, at der er et bestemt Antal Aander i Himlen, som er bestemte til at blive fødte her paa Jorden og vokse op til Mænd og Kvinder i denne vor anden Prøvestand. Nogle vil med Forundring spørge: Hvorledes kan man vide, at et vist bestemt Antal Aander skal blive givne fysisk Liv og Tilværelse her paa Jorden? Dette fremgaar klart deraf, at naar, som der berettes i Skriften, en Tredjedel af Aanderne i Himlen blev nedstyrtet med Djævelen fra deres ophøjede Stilling, paa Grund af deres Oprør mod Gud, da det store Raad blev afholdt i Himlen, der maatte da nødvendigvis være to Tredjedele af Himlens Aander tilbage, hvilke Aander skulde forlade Faderhjemmet og blive givet Liv her paa Jorden, men som dødelige Væsener, og som »levende Sjæle« hver for sig bidrage til at opfylde »Skabelsens Maal«; og selve Ordet »Maal« betegner noget vist bestemt i Henseende til alt, som vedrører vor Jord. At skride fremad efter Guds bestemte Skabelses-Plan fra en aandelig Tilværelse

i Himlen til en fysisk Tilværelse paa Jorden, og her blive givet Lejlighed til at udvikle os ved at adlyde Guds Befalinger, *denne* naturlige Fremskridtsplan (tilrettelagt og anordnet af den alvise Skaber, for Jorden var dannet) og hvad der gaar under Navn af »Civilisations-Principper« er ofte vidt forskellige Ting, idet det, der betegnes som »Civilisation«, ofte ikke er det. Ordet »Civilisation« kan betegne meget, lidet eller intet, alt efter Menneskenes forskellige Forstaaelse af Begrebet. Medens det er absolut nødvendigt for os at rette os efter Guds Anordninger for at erholde evig Lyksalighed, er det ikke sikkert, at det er nødvendigt for os at tage Hensyn til de Leve-regler, der stilles til os af et saakaldt »civiliseret« Samfund. Hvad der kaldes »Civilisation« er maaske endog det modsatte.

Vi er givne Liv her paa Jorden i den Hensigt, at vi skal indvinde Erfaring og udvikle os. Det vil ved nærmere Eftertanke let indses, hvor fordommeligt det er, naar Mænd og Kvinder, der efter Verdens Begreber er højlig oplyste og civiliserede, men som i høj Grad lider af Indbildskhed og Selvgodhed, fremsætter, at det bør anbefales, ja, at det er nødvendigt for »Civilisationens« Skyld, at Samfundet beskytter sig mod Fodsel af for mange Børn indenfor Familjerne; og særlig tager man Henblik paa de Born, der bliver fodte i de saakaldte lavere Klasser, hvortil man almindeligvis henregner Born af fattige Familjer og uoplyste Folks Born. Det er en Selvfølge, at de Riges Born og Born af indflydelsesrige og oplyste Forældre er mere »ønskelige« for Samfundet — naturligvis!

Mange har spekuleret paa at udfinde den bedste Fremgangsmaade for at følge »Civilisationens« Interesser og for at »regulere« og »reducere« Børneantallet i Familjerne, og Sagen fremholdes som »et særlig vigtigt Samfundsspørgsmaal«. Spørgsmaalets Belysning er tilvisse af Vigtighed, men ubetinget mere for deres Vedkommende, som ignorerer Guds Bud og Naturens Lov, end for de, som respekterer samme.

Fattige, maaske endog trængende Forældre, der, skondt de arbejder haardt og kun har faa Midler til deres Raadighed, med Glæde modtager de Born, som Herren giver dem, er bevislig ikke nær saa interesserede i det foreliggende Spørgsmaal, hvor afskrækkende det end bliver fremsat, end de, som ikke kender, hvad Fattigdom er, og aldrig selv har haft et Barn at sørge for.

Med Hensyn til offentlig »Regulation« eller Kontrol af indgaaede Ægteskaber og Bornefodsler, da kan en slig Kontrol nærmest betegnes som en Umulighed. Statsmænd, Lovgivere, Prædikanter og Reformatorer — baade mandlige eller kvindelige — kan virke nok saa meget for den nævnte Kontrollering, og de kan ligge vaagen om Natten og planlægge, hvorledes de bedst kan fremme »Civilisationens« Interesse med Hensyn til Spørgsmaalet, men saa længe den personlige Frihed gør sig gældende, vil alle Anstrengelser paa det nærmeste være unyttige, og hvorfor? Fordi Spørgsmaalet, som paavist, bunder i en fundamental, guddommelig Lov.

Skaberen i hans uendelige Visdom, og klarlig af den bestemte Grund, at Mennesker med normale Talenter skal føle en naturlig Tilbøjelighed til at adlyde *den givne fundamentale Lov*, saa at Herrens Planer kan blive gennemførte, anordnede det saaledes, at i denne specielle Hensigt skulde Mænd og Kvinder komme i Besiddelse af en inderlig, hengiven Kærlighed til hinanden, og dette trods Bagvaskeres og skinhellige Hyklers Benægtelser. Derfor lyder det engelske Ordsprog: »Love laughs at locksmiths« (Kærlighed ler ad Laasesmede). Menneskene har ikke Ret til at sætte andre Grænser for Konslivet end de, Skaberen har anordnet. Efter alt er sagt og foretaget, staar dog, lykkeligvis, den kolde Kendsgerning fast, at den store Majoritet af Menneskeslægten instinktmæssig og tro mod Guds oprindelig givne Bud slutter hæderlige ægteskabelige Forbindelser og »vorder frugtbare og mangfoldige«, og opfylder Jorden med Mennesker, som Guds Hensigt var, at de skulde gøre.

At det er muligt at forvrænge den alvise Skabers Planer, ogsaa i Henseende til Forholdet mellem Mand og Kvinde og Slægtformerelses-Princippet, skal villig indrømmes. Er man villig til at se, kan man ikke være blind for den Kendsgerning, at der findes baade Mænd og Kvinder, som, at domme efter deres Opførsel, synes at tænke, at de ingen særskilt Forpligtelse har til at gøre Anstrengelse for at forsørge og opdrage deres Born ret, ikke at nævne de elendige menneskelige Væsner, der sammenlignelsesvis driver med Strømmen uden Ror i deres Baad og uden at være i Besiddelse af Moralprinsipper. Endog blandt de Mænd og Kvinder, som har været forenede i lovligt Ægteskab, findes der Mænd, som efter at være bleven »Fader« med Vilje og Forsæt unddrager sig det omfattende Ansvar, der logisk paahviler dem overfor deres Afkom. Det er just en saadan nedværdigende Opførsel, som bringer i Vanry Kvindens naturlige Frugtbarhed og, mere end noget andet, de mange Born i en Familie. Saadanne sorgelige Familjeforhold som de, der her har været hentydet til, forårsager, at tænkende Mænd og Kvinder standser og overvejer, ved hvilke Midler saadanne Forhold kan forebygges, fremsættende, at ogsaa i saa Henseende gælder Reglen, at »et Lod til Sygdoms Forebyggelse er bedre end et Pund til Helbredelse«. Disse beklagelige Forhold bevirker, at arbejdsomme og sparsommelige Folk forarges, naar de paa Grund heraf bliver sat højere i Skat, eller de af Godgørenhedsforeninger bliver anmodede om at give Bidrag til de uskyldige, hjælpeløse Borns Underhold, Born, hvis Fader maaske tilbringer sin Tid i Lediggang eller paa en Maade, der er endnu værre. Tal angaaende »Regulation!« Hvad nytter det? Lad der blive Love vedtagne, ikke for at »regulere« disse »Fædre«, men for at sende saadanne dovne og pligtforsømmende Mænd til en offentlig Tvangsarbejdsanstalt, hvor de i deres Ansigts Sved kan fortjene det nødvendige til deres respektive Familjers Underhold. Der er ikke noget inhumant heri. Retfærdighed kræver netop en streng Fremgangsmaade for at kurere saa-

danne Personer. En saadan Fremgangsmaade af de borgerlige Autoriteter overfor Mænd af denne Kaliber kunde maaske aabne Øjnene paa den giftelystne Kvinde og give hende Mod til at spørge sin ivrige Beundrer, for det bliver for sent, hvad hans Tanke er med Hensyn til hende, hvis hun gifter ham, om hans Agt er at forsørge hende og deres eventuelle Born paa en Maade, han kan forsvare, eller han agter at blive tvungen dertil gennem Tvangsarbejde, anordnet af Autoriteterne.

Alle Samfundets forsomte Børn skulde gives Beskyttelse ved Lovens stærke Arm. De er ikke ansvarlige for deres Forældres Handlinger eller for deres Forsømmelser. De er kommen til Verden som andre Born, og Samfundet kan vel evne at komme saadanne ulykkeligt stillede Born til Hjælp, indtil de bliver gamle nok til at hjælpe sig selv. For Mennesket er det ikke nok at erhverve sig Rigdom, Oplysning og alle saadanne onskelige Ting i Livet. Hvis vi har erhvervet os alle saadanne Samfundsgoder, vil vi dog, hvis vi har undladt at opfylde andre Samfundspligter, naar Regnskabsdagen kommer, og vi skal staa til Ansvar for vore Handlinger, høre denne Bebrejdelse ringe i vore Øren: »Disse Ting burde I gore, men ikke undlade at udføre de andre Ting.«

Den Moral, som det er Hensigten at bringe Læseren til en dybere Forstaaelse af ved Fremsættelsen af disse Observationer vedrørende Guds første Befaling til Menneskene, er denne, at det er af yderste Vigtighed, om muligt, at standse den voksende Tilbojelijhed hos Menneskene til, ikke alene i »Babylon«, men ogsaa i »Zion«, at søge at »forbedre« den Slægtformerelses-Plan, som er lagt af den store Arkitekt, den almægtige og alvise Gud, førend fejlende Mennesker havde et Ord at sige i Sagen.

Tilsted enhver af Himlens Aander uhindret at erholde en Tilværelse i denne Verden. Det er deres Rettighed at blive hjulpen dertil. Enhver Sjæl behøves i Verden, hvad enten vi indser det eller ikke. Hvad vilde vi være, og hvad kunde vi

gøre foruden vore Medmennesker. Der findes intet Menneske paa Jorden, som er saa rig, aandelig og timelig, at Vedkommende ikke vil være rigere derved, at vi kan bevæge os blandt vore Medmennesker og leve vort Liv sammen med dem; og der er ingen saa fattig, uden at Vedkommende vilde være endnu fattigere foruden dem. Et skandinavisk Ordsprog siger derfor ogsaa: »Mennesket kan undvære meget, men ikke Mennesket.«

EN SAMTALE MELLEM JOSEPH SMITH OG DJÆVLEN.

Af Parley P. Pratt.

Djævlen træder ind med et Bundt Plakater, som han staar i Begreb med at forsende med Posten. Plakaterne har følgende Indhold:

ØNSKES ØJEBLIKKELIG! Alle Lognere, Bedragere og samvittighedslose Personer opfordres til et Korstog mod
JOSEPH SMITH OG MORMONERNE!

Hurtig, hurtig, eller vor Sag er tabt, og vort Herredomme kuldkastrer af denne fordomte Bedrager og hans Medbrødre, thi allerede nu er hele Jorden og Helvede i største Forlegenhed!

Joseph Smith kommer tilfældigvis forbi og hilser paa Hans sataniske Majestæt.

Joseph: »God Morgen. Hvad nu? De synes at have forskrækkelig travlt. Hvad er det for Nyheder, De der har?«

Djævlen putter sine Plakater i Lommen og siger med et dybt Buk: »God Morgen, Hr. Smith; jeg haaber, De har det godt? Aa, jeg — jeg var kun lidt ude i mine egne Forretninger; eller oprigtig talt, jeg bereder mig netop til en aaben og ærlig Kamp mod Dem og Deres Samfund, ved hvilket al Guds frygtighed er i Fare og Religionen svarlig hindres i sin velgørende Virken, og jeg vil sige Dem lige i Øjnene, Hr.

Smith, thi jeg hader al Tvetydighed, at De har forvoldt mig mere Bryderi end alle Præster og Folk i hele mit Rige i mange Aarhundreder.«

Joseph: »Bryderi? Hvad Bryderi kan jeg have foraarsaget Deres Majestæt? Jeg har altid søgt at behandle Dem og alle andre Folk paa en ærlig Maade, og det skal være min Stræben at haandhæve Mormonernes Valgsprog, at passe sine egne Forretninger. Hvordan kan dette være Dem til Besvær?«

Djæveln: »Ah, Deres egne Forretninger! Jeg véd ikke, hvad De anser for Deres egne Forretninger, thi de er saa indviklede; men jeg véd, hvad De har gjort, og hvad De vil gøre. De har forstyrret Kristendommens Ro og nedrevet Menigheder og Samfund; De har vovet at betvivle Sandheden og Gavnligheden af de herskende Troessystemer, som har staaet deres Prove i Aarhundreder, og har endog bevirket, at Tusinder og atter Tusinder rejser sig i aaben Kamp, ikke alene imod fornuftige Troesartikler, grundfæstede Religionsformer og ortodokse og anerkendte Meninger, men imod nogle af de frommeste, lærdeste og ærværdigste Præster, som baade jeg og hele Verden elsker, ærer og agter. Og ikke nok hermed, men De bringer mange Folk til at tænke, som aldrig har tænkt for, og De vilde gerne bringe hele Verden til at tænke, hvis det lod sig gøre, og hvor vilde saa sand Religion og sand Guds frygt være? Ak, den vilde ikke findes blandt Menneskene mere, thi dersom de fortsatte en saadan afskyelig Tænkning og Drøftelse, som de har begyndt, siden De kom med Deres »egne Forretninger«, som De kalder det, vil de aldrig mere opholde den gode, gamle Vej, de i Ro og Mag har vandret paa i saa mange Herrens Aar, saa De kan selv indse, Hr. Smith, at De vil tilintetgøre mit Herrevælde og ikke levne mig en Fodsbred paa denne Jord. Dette er det, som De har for Øje; men jeg har Mod nok til at modstaa Dem med alle de lovlige Midler, jeg har til min Raadighed.«

Joseph: »Virkelig? Deres Majestæt synes at være bleven meget religios fornylig. Jeg antager, at nogle af Deres kristne

Venner har beløjet Dem, thi det er almindelig troet, at De er imod al Religion. Men — — —«

Djævlén: »Det er en Vildfarelse; der findes intet mere gudhengivent Væsen i Verden end jeg, og ingen, som er mere frisindet. Jeg er Tilhænger af alle Troesbekendelser, Systemer og Former i Kristenheden, ligegyldigt af hvad Navn og Beskaffenhed de end monne være, saalænge de udelader dette vederstyggelige Lærdomspunkt, der forvoldte mig saamegen Ulejlighed i gamle Dage, og som efter Aarhundreders Slummer atter er bragt for Lyset af Dem. Jeg mener Læren om direkte Aabenbaring fra Gud. Dette er afskyeligt, det er vanhelligt, det staar i Strid med alle Sekter og Partier i Kristenheden. Jeg har aldrig kunnet taale det, og af denne Grund bidrog jeg mit til at faa alle Profeterne og Apostlene alvorligt afstraffet; thi saalænge det tillodes dem at benytte denne Aabenbaringsgave, gjorde de aldrig andet end at blotte og bagtale mig og alle andre gode, hellige Mænd, og aabenbare alle vore Handlinger og Hensigter, som de kaldte ugudelige, men som vi anser for den højeste Nidkærhed og Guds frygt. Og naar vi saa dræbte dem for saadanne Forbrydelser som Drømme, Syner og Profetier, opløftede man et Ramaskrig om Forfølgelse, og saaledes har vi det nu igen med Deres elendige, bedragne Mormoner.«

Joseph: »Saa er altsaa Deres kristelige Majestæt gunstigt stemt for alle Religioner undtagen denne ene?«

Djævlén: »Ganske vist. Jeg holder meget af lange Bonner, Kirkesang, Klokkeringning, Opførelsen af Kirker, Forsamlinger, Prædikener og kort sagt, jeg er meget ivrig for Missionsens Fremme. Jeg kan ogsaa godt lide lange Ansigter, lange Kjoler og lærde Taler. Godt, svar mig nu oprigtigt, Hr. Smith, indser De ikke, at disse og alle andre, som har Guds frygtigheds Skin, men fornægter dens Kraft, er mine kristne Børn, og at deres Religion er en Hjælp for min Sag?«

Joseph: »Tilvisse; Deres Grunde er klare og indlysende, hvad disse Hyklere angaar; men De vilde vel ikke være for-

nojet med, at Folk bliver omvendt til en eller anden Sekt, og at de da satte deres Lid til dennes Lære og stoler paa, at den frie Naade skal frelse dem? Er De ikke imod en saadan Fremgangsmaade?»

Djæveln: »Nej, hvorfor skulde jeg have noget mod den Slags Religion? Jeg bryder mig ikke om, hvor meget de bliver omvendt, hvor meget de raaber: »Herre, Herre«, eller hvor meget de bygger paa den frie Naade, saalænge de ikke gør de Gerninger, deres Gud har befalet dem. Jeg er vis paa dem alligevel tilsidst, thi De véd jo, at alle Mennesker skal dømmes efter deres Gerninger. Hvad staar der i Deres gode gamle Bibel? Staar der ikke: »Ikke enhver, som raaber Herre, Herre, skal indgaa i Himmeriges Rige, men kun den, der gør min Faders Vilje, som er i Himmelen?« Nej, nej, min Herre, jeg har ikke det mindste imod Religionen, og allermindst mod den moderne Kristendoms Former. Saa længe de fornægter Religionens Kraft, er de mine Bundsforvandte. Se, hvor megen Uenighed, Strid, Had, Avind, Løgn, Blindhed og endog Blodsudgydelse har ikke været Frugten af disse Systemer! Men derved vinder jeg Millioner for mig, medens vi paa samme Tid har Navn af gode Kristne. Men De, min Herre, De er min Fjende, min aabenbare, svorne Fjende. De har endog fordristet Dem til paa den vanhelligste Maade at rive Sløret af disse smukke Systemer og begyndt at gøre aabent Angreb paa mit Rige. Hvor tør De vove at rejse en saadan Revolution uden Hjælp eller Bistand midt iblandt en utallig Hærskare af mine Undersaatter?»

Joseph: »Jeg vidste, jeg havde Sandheden paa min Side, og at Deres Systemer var saa grundraadne, at man kun behøvede at løfte en Flig af Sløret, der dækker Deres Bedragerier, paa den ene Side, og at fremstille den simple, fornuftige Sandhed paa den anden, for at Menneskene paa en Gang kunde se den umaadelige Forskel, og med mindre de ligefrem foretrak Morket fremfor Lyset, vilde de øjeblikkelig forlade Deres Rækker og slutte sig til Sandheden. Hvad er vel lettere

at vise af Fortidens Historie, end at den Religion, som var grundet paa direkte Aabenbaring, var det eneste System, Herren nogensinde indstiftede, og det eneste, hvorpaa Menneskeslægten kunde have Gavn? Hvad er vel lettere at vise, end at dette System frelste Kirken fra Oversvømmelse, Hunger, Ild, Krig, Tvedragt, Trældom, Tvivl og Mørke i fordums Dage, og at det er den eneste retmæssige Maade, hvorpaa Herren styrer sit Ejendomsfolk i enhver Tidsalder og Uddeling.«

Djæveln: »Oprigtig talt, Hr. Smith, maa jeg indrømme, at hvad De der siger, er noget, som hverken jeg eller nogen af mine dygtigste Teologer har været i Stand til at gendrive med noget Argument. Men saa maa De erindre, at Tradition og Vane i Forening med Moden og den offentlige Hyldelse til alle Tider har haft større Vægt end rene Kendsgerninger og sund Fornuft. Heraf ser De, at vi endnu er sikre, saalænge vi fortsætter vort Raab fra Prædikestolene og i Pressen, thi alt det, De nys nævnte, er afskaffet og behøves ikke mere. Derfor kan Gud gerne tale, Menneskene vil ikke høre; om Engle sendes, vil de ikke tro; om Syner gives, vil de ikke blive oplyste; om Profeter opløfter deres Rost, vil ingen agte paa Advarslen. Saaledes ser De, at vi har dem ligesaa sikkert nu, som i gamle Dage. Gud kan ikke sende noget Sendebud til dem, som vil blive hørt eller prøvet med den mindste Grad af Oprigtighed eller Tillid, saa hvad det Gode angaar, som de faar fra Gud, naar alt Samkvem er afskaaret med ham, kunde de ligesaa gerne være uden Gud. Heraf kan De se, at jeg har fuldkommen Indflydelse og Herredomme over Menneskeheden ved langt kraftigere Midler end Argumenter og Fornuft, ja jeg tør endog lære dem, at det er Synd at tænke, drøfte og undersøge, da det vilde forstyrre deres hellige Andagt og fromme Sukke. De maa være meget ukendt med den menneskelige Natur, Hr. Smith, saavel som med Fortidens Historie, naar De kan antage, at Sandhed og Fornuft har nogen Indflydelse paa Mængden. Erindrer De ikke, hvor fortræffelig vi afparerede Sandheden i Ephesus, da Paulus forsøgte at tale

Folket til Rette i Teatret? Besynderligt, at De, med alle disse Eksempler for Øje, tor vove at oplofte det samme Raab, som vi saa ofte har bragt til at forstumme, og det oven i Kobet uden bedre Vaaben end Sandhed og Fornuft. De maa i Sandhed takke min Taalmodighed for, at jeg ikke for længe siden har brændemærket Dem; men vogt Dem for Fremtiden; det er ikke sagt, at jeg altid er saa mild.«

Joseph: »Men hvorfor er De saa forbittret paa mig og mine Foretagender, naar De, som De siger, er fuldkommen betrygget for Folkets Vedkommende? Og hvorfor er De saa bange for Folgerne af min Optræden og Virkningen af mine Vaaben, medens De paa samme Tid erklærer, at De foragter dem som svage og unyttige? Det er desværre altfor sandt, at De tilsyneladende har Mængden paa Deres Side for Nærværende, og at Sandheden sjældnere gør nogen Fremgang. Hvorfor er De da ikke tilfreds og overlader mig at røgte mit Kald i Fred? Jeg har ikke Haab om at vinde andre for Sandheden end de faa, som tænker, og de har jo altid været Dem til Byrde.«

Djævelen: »Sandt nok; men til Trods for alle mine og mine Medarbejderes Bestræbelser gør De daglig mine Rækker tynnere ved at formere de Tænkendes Tal. Og ved denne Tænken bliver ofte nogle af vore vigtigste Planer gennemskuet, og vi selv sat i største Forlegenhed, og hvem véd, hvad Nederlag, Skændsel og Vanære der kan tilfojes den hellige Sag, hvis det tillades Dem at fortsætte Deres oprørske Gerning.«

Joseph: »Ja, ja, jeg ser nok, De hellere søger Dem et Smut hul paa en eller anden Kant end at bære den Vanære og Skamplet, som De synes at have fortjent ved Deres Opførsel. Men, lad os slaa en Streg over Fortiden, og lad mig høre, hvordan De vil forholde Dem i Fremtiden, og om den Fejde, der finder Sted mellem Dem og mig, skal fortsættes fremdeles, og hvilke Forholdsregler De agter at anvende? De kender min Handlemaade; jeg er for længe siden traadt i Skranken, i Spidsen for en Haandfuld kække Patrioter, der er standhaftige som Polarstjernen og urokkelige som Gibraltars Klippe.«

Djæveln: »Jeg er for meget af en Gentleman til ikke at beundre Deres ædle Frimodighed og Uforfærdethed. Her skal De se, hvad jeg var i Færd med at gøre i Morges, da jeg tilfældigvis traf Dem,« her trækker han sine Plakater op. »Ved at gennemlæse denne Bekendtgørelse, vil De se min Handlemaade. Hidindtil har jeg søgt at standse Deres Fremgang ved at behandle Deres Sag med Foragt, for muligt at kvæle den ved at anstille os, som om det var noget, der ikke fortjente vor Opmærksomhed. Derfor har jeg i Almindelighed fremstillet Dem som en uvidende Person, og at Deres Tilhængere bestod af tankeløse og enfoldige Almuefolk. Men Faktum er, at De har gjort saa mægtige Fremskridt og udøst en saadan Strom af Kundskab, og samlet om Dem en saadan Skare talentfulde og dybsindige Mænd, at jeg ikke længere formaar at skjule disse Kendsgerninger under en Hob af Løgne, og af den Grund forandrer jeg nu min Angrebsplan. Jeg skal her efter stræbe at hæve Dem og Deres Fremgang til Skyerne og gøre Dem saa meget større end Virkeligheden, som jeg forhen satte Dem under samme. Har min tidligere Fremgangsmaade fremkaldt Foragt og Spot mod Dem og derved unddraget Dem Offentlighedens Opmærksomhed, skal jeg fra nu af søge at vække Misundelse, Frygt og Forfærdelse, indtil hele Verden er færdig til at rejse sig mod Dem og knuse Dem, ja som om I Mormoner var en Legion Samson'er, anført af en Bonaparte. Dette, haaber jeg, vil lettere kunne styrte Dem end den uhæderlige Fremgangsmaade, jeg hidindtil har brugt; saa bered Dem paa det værste.«

Joseph: »Jeg frygter ligesaa lidt for denne Fremgangsmaade som forhen for Deres Foragt; og véd De hvad, jeg skal bestræbe mig for at gaa fremad i den Grad, at Deres tilsigtede Logn om min overordentlige Indflydelse og Magt skal blive til Sandhed, og vil derved vorde beredt til at møde dem, De vil ophidse mod mig, og give dem en saadan Modtagelse, at de aldrig skal opdage Deres tilsigtede Logn, men faa Bevis for, at Deres Foregivender om min Storhed er den rene Sandhed; saa gør kun Deres værste, jeg trodser Dem.«

Djævlen: »Godt, Tiden vil vise, enten Jorden skal regeres af en Profet under Sandhedens Scepter, eller om jeg og mine Venner fremdeles skal have Herredømmet.«

Joseph: »Farvel!«

Djævlen, idet der falder ham noget ind, vender pludselig om: »O, Hr. Smith, endnu et Ord, med Deres Tilladelse.« Tiltaler ham i en sagte fortrolig Tone, med Munden tæt ved Josephs Øre. »Naar alt kommer til alt, hvad gavner det at skilles som Uvenner? De søger jo efter Hveden, og jeg efter Klinten; begge maa høstes. Er vi ikke Medarbejdere? Jeg kan ikke bruge Hveden, og De kan ikke bruge Klinten, selv om vi havde dem. Vi samler hver vor Del, kom derfor og giv den stakkels Djævel, hvad der tilkommer ham og lad os være Venner.«

Joseph: »Jeg ønsker ikke Deres, og De ikke mine. En Mand, der er fri for Fordomme, vil give Djævlen hans Skyldighed. Lad os begge kæmpe — De for Klinten, jeg for Hveden.«

De gaar.

GUD HJÆLPE DEN FATTIGE!

Gud hjælpe den Fattige! Jeg mener ikke den Fattige paa Penge, thi Jordens største Aander har været fattige paa den Maade: Sokrates, Wagner, Rousseau, Edgar Poe, Lincoln, Whitman og Jesus, fattigst af alle, som ikke ejede noget, hvortil han kunde hælde sit Hoved.

Jeg mener: fattig paa Hjælpekilder. Thi den eneste Fattigdom, der dræber, er Fattigdom paa Hjælpekilder.

Naar Sorgen kommer, har den saaledes Fattige ingen Kilder af indre Lykke, hvorved han kan styrke sig. Naar hans Penge er gaact, har han ingen indre Rigdomme. Naar han er faldet fra sin Position i Livet, har han intet menneskeligt

Væsen at vende sig til. Naar han bliver hjemsøgt, har han ingen Tro til at holde sig oppe ved.

Han er fattig paa Selvbeherskelse, og Omgivelserne behersker ham. Han er fattig paa Begejstring, og naar han er færdig med sin eneste, lille Interesse, har han intet mere. Han er fattig paa Venner, og til hans Ulykker fojes Ensomheden. Han er fattig paa Tanker, og har, som Robert Louis Stevenson siger, ikke saa meget som to Idéer til at gnide med hinanden, medens han venter paa et Tog. Han er fattig paa Arbejdets Omraade, idet han aldrig har fundet sit rette Felt, uden hvilket ingen Sjæl kan være lykkelig. Han er fattig paa Skonhed, fordi han aldrig har lært at se den.

Det er Helvede at være fattig — fattig paa alt, hvad der gør Livet rigt og stærkt og let. Gud hjælpe den Fattige!

BRAGT TIL TAVSHED.

En Fritænker og en Præst sad sammen ved et Middagsbord i et Hotel. Efter i nogle Minutter at have maalt Præsten fra overst til nederst med haanende Blikke, sagde han:

»Jeg tror, De er Præst?«

»Ja, det er jeg.«

»Jeg kan se det. De taler vel ud fra Bibelen, antager jeg.«

»Ja, naturligvis.«

»De finder vel mange Ting i den gamle Bog, som De ikke forstaar?«

»Aa ja, adskillige.«

»Godt, hvad gør De saa?«

»Kære Ven, jeg gør akkurat det samme, som vi gør, naar vi spiser denne Fisk. Dersom jeg faar fat paa et Ben, lægger jeg det rolig til Side og fortsætter at nyde min Fisk og overlader det til Daaren at kvæle sig selv ved at forsøge at synke Benene.«

Fritænkeren rejste sig i Tavshed og forlod Bordet.

SKIBENE.

Vi sejler med Livets Gave
 fra Fodslen til Dødens Havn
 som Skibe paa store Have
 til ukendte Verdnens Gavn.

Stol ikke paa Menneskeguder,
 end mindre paa Menneskers Ord:
 selv fik Du som Havets Skuder
 Dit eget Kompas ombord.

Højt over Dig, hvor Du sejler,
 staar Stjerner og Himlens Sol,
 og aldrig Kompasset forfejler
 Dit Livs magnetiske Pol.

Stol paa, at Din egen Hjerne
 blev skabt til Dit Livs Behov,
 at Hjærtet og Himlens Stjerne
 adlyder den samme Lov.

Vi sejler som stolte Flaader
 henover det dybe Vand
 og bringer de store Gaader
 fra Livets til Dødens Land.

Anders W. Holm.

INDHOLD:

Guds første Befaling til Menneskene 361 En Samtale mellem Joseph Smith og Djævlen 367		Gud hjælpe den Fattige!... 374 Bragt til Tavshed 375 Skibene 376
--	--	--